

Karolina hraběnka Wratislawová z Mitrowitz, provdaná Kokořovcová

(*23. 9. 1840 Koloděje – † 15. 4. 1917 Nadějkov)

Nadějkovské panství zdědila Karolina jako tříletá, když v roce 1844 zemřel její otec Karel Wratislaw z Mitrowic, ujala se jej v roce 1862. Dne 23. listopadu 1858 se provdala za Ludvíka Prokopa Karla Bedřicha Jana hraběte Kokořovce z Kokořova, ale jejich manželství bylo po sedm letech rozloučeno.

Vedla nákladný život – ráda cestovala, hostila přátele, zejména malíře. Protože panství v Nadějkově nevynášelo tolik, aby z jeho výnosů dokázala svůj životní styl financovat, odprodávala jeden dvůr za druhým. Z původního majetku – pivovar, lihovar, 3 ovčiny, 9 dvorů, 9 hospod, 6 mlýnů, 1 cihelna, 20 rybníků, 18 vesnic – tak nakonec zbyl jen velkostatek Nadějkov s dvorem Větrovem.

O zámek a přilehlý park paní hraběnka pečovala, po roce 1863 provedla v zámku vnitřní úpravy, v letech 1863-73 obnovila zanedbaný zámecký park, v roce 1894 přestavěla bývalý pivovar na malířský ateliér.

Zemřela 15. dubna 1917 a je pochována na místním hřbitově. Nadějkovské panství odkázala svému příteli, malíři Karlu Beckovi (1866-1941).

Hraběnka Karolína v parku

Nadějkovští učitelé (někteří zatím svoji lavičku nemají)

Jan Rudolf

(*18. 9. 1803 Veselíčko - † 11.5. 1880 Zbislav u Milevska)

Byl nadaným hudebníkem, vynikajícím učitelem a reformátorem, označený budějovickým biskupem Janem Valeriánem Jirsíkem za „nejvýbojnějšího národního učitele českého“. V Nadějkově působil v letech 1848 – 1871.

V roce 1846 sestavil petici k zemskému správci arciknížeti Štěpánovi za důstojnější postavení učitelů. Ve školách sloužil plných 50 let, vyučoval 200 – 300 dětí denně. Za svou činnost byl vyznamenán stříbrným záslužným křížem, odměněn pochvalnými dekrety i finanční podporou.

Jan Hůrka

(*17. 12. 1837 – † 9. 6. 1928)

Svoji učitelskou dráhu započal jako podučitel na Kladně v r. 1860, později byl učitelem v Radíči.

V Nadějkově působil od roku 1871 do roku 1905, tedy více než 30 let. P. František Teplý vzpomíná, že se mu v obci říkalo „Tatíček“. Propagoval zřizování sadů u chalup, pěstování včel a vysazování stromořadí. Za vzorný úl, který sestavil, byl na výstavách odměněn několika cenami. Školní zahradu, která byla rozdělena na oddělení pro stromky, zeleninu a hospodářské plodiny, vedl ve své režii. Založena byla v roce 1881, už v roce 1883 v ní rostlo téměř 200 většinou ovocných stromků a několik kaštanů, které děti později vysazovaly zjara na pozemky občanů Nadějkova a okolních osad.

V roce 1878 byla díky němu vysázena alej lip podél silnice přes náměstí (foto vlevo, počátek 20. století). V roce 1902 zavedl „stromkové slavnosti“ – sázení stromků, naroubovaných ve školní zahradě. V témže roce bylo vysazeno dvacet lip k silnici od Petřívovic k mlýnu Slabov. Daroval knihy obecní knihovně, založil fond pro chudou školní mládež.

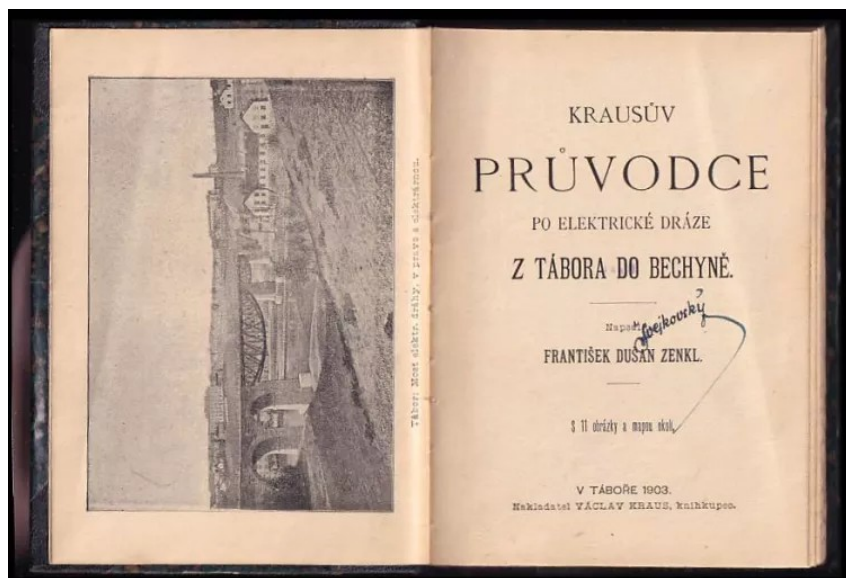
Bydlel v domě čp. 50 na náměstí. Jeho dcera Marie se provdala za lékaře MUDr. Jana Blabola. Dcera Blabolových, Anna, se provdala za obchodníka Antonína Součka, pozdějšího starostu obce.

František Dušan Zenkl

(*27. 7. 1853 - † 14. 4. 1929)

Učitel, spisovatel, literární historik, autor spisů o Táborsku (např. Tábora, průvodce po městě a jeho okolí, Spisovatelé kraje Táborského) a článků v regionálních časopisech.

V Nadějkově působil v letech 1881-1898.

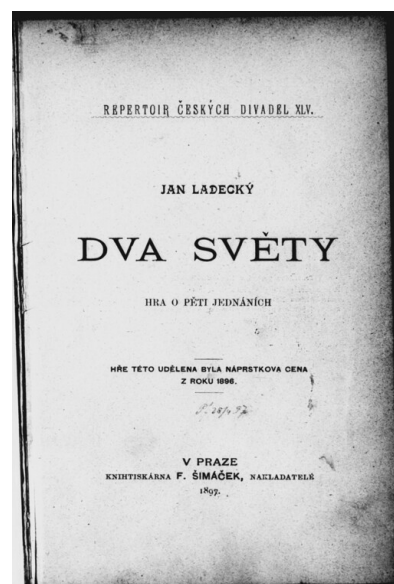
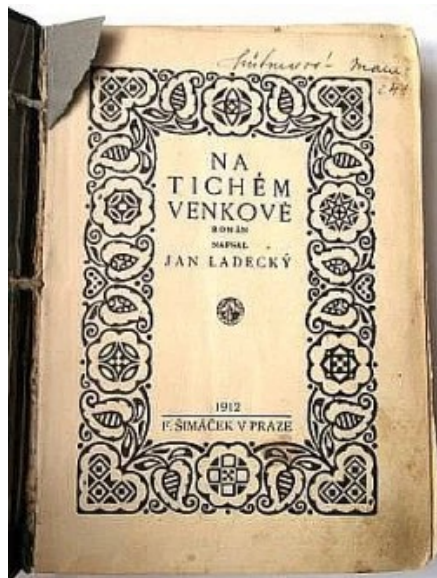

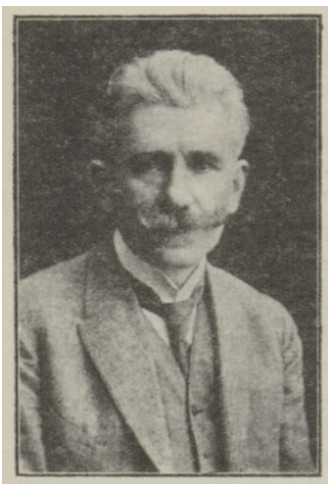
Jan Ladecký

(*13. 5. 1861 Praha – † 20. 7. 1907 Praha)

Divadelní kritik, spisovatel a dramatik, který čerpal témata pro svá díla též z nadějkovského prostředí.

Na nadějkovské škole učil v letech 1880-84. Našel zde inspiraci například pro svůj román „Na tichém venkově“ nebo pětiaktové drama „Dva světy“, oceněné Náprstkovou cenou.

František Fikker

(*1876 Vodňany – ?)

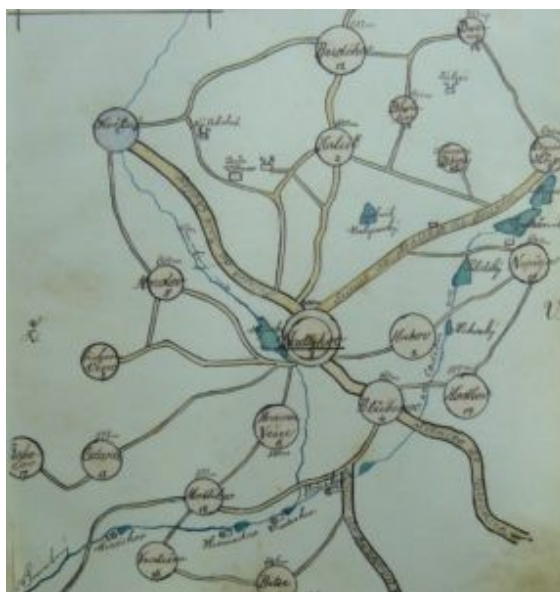
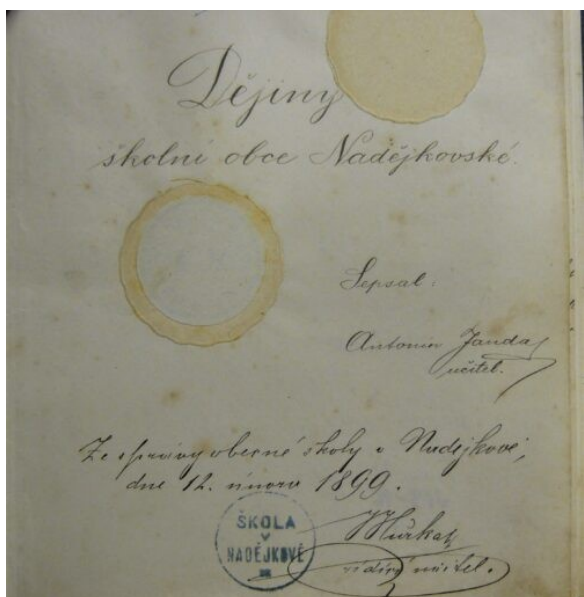
Učitel, hudební skladatel. Podle Čeňka Habarta (spis Sedlčansko, Sedlecko a Voticko, díl I.) v letech 1914 – 1915 pátral na Nadějkovsku po prehistorických památkách a našel je v Nadějkově, Šichově Vesci, Hronově Vesci, Mozolově, Boučí, Bezděkově a Chlístově.

Antonín Janda

(*7. 6. 1859 v Mladé Vožici - ?)

Od r. 1885 byl prozatímním podučitelem v Dublovicích na Sedlčansku, od r. 1890 definitivním podučitelem v Janovicích u Votic a od 24. ledna 1896 učitelem v Nadějkově

První předseda ochotnického spolku Fikar, autor rukopisu Dějiny školní obce nadějkovské, v nichž najdeme i plánek přiškolených osad cest, které z nich vedou.

Na konci školního roku 1904/5, kdy řídící Jan Hůrka odešel na odpočinek, si podal žádost místo řídícího učitele v Nadějkově. O toto místo požádalo sedm uchazečů, místní školní rada dala na první místo Antonína Jandu, ale C. K. okresní školní rada za řídícího zvolila Jana Rubeše, učitele v Jankově. Antonín Janda byl přeložen do Sedlčan, v roce 1908 byl jmenován řídícím učitelem ve Vojkově a v roce 1925 odešel na odpočinek.

Jan Rubeš

(*15. 7. 1859 v Praze-Libni – † 16. 9. 1940)

Po absolutoriu učitelského ústavu v r. 1871 učil v Praze-Libni, v r. 1882 byl na svou žádost přeložen do školy v Jankově u Votic. Řídícím učitelem školy v Nadějkově byl jmenován v roce 1905. Na odpočinek odešel 1. února 1925, žil v Dolních Nerezcích na Miroticku.

Jako předseda spolku Fikar řídil sbírku a práce ke zbudování pomníku padlým na náměstí a zhotovil model pomníku. V kostele působil jako varhaník.

V letech 1920-1924 byl také starostou obce. Do obecního zastupitelstva byl zvolen v roce 1919 za stranu čsl. socialistickou. Starostou byl zvolen 31. ledna 1920, protože výsledek voleb byl napaden jedním z občanů a volby starosty se tedy zdržela. V roce 1924 předal úřad starosty Antonínu Součkovi.

V zastupitelstvu byl členem knihovni a aprovisační komise a členem školní rady. Daroval knihy obecní knihovně a založil fond Jana a Petronily Rubešových, z něž byla vyplácena podpora chudé školní mládeži.

Čeněk Bohuslávka

(*30. 3. 1883 ve Střezimíři – † 22. 1. 1945)

Nastoupil službu jako definitivní řídící učitel 1. července 1925, kdy působil při zdejší škole již 21 roků (od r. 1905). Do výslužby odešel v 1. července 1939.

Psal obecní kroniku a vedl knihovnu (do r. 1927), byl předsedou, režisérem i hercem ochotnického spolku Fikar. Je autorem textu o Nadějkově, uveřejněném ve IV. díle knihy Čenka Habarta Sedlčansko, Sedlecko a Voticko.

Byl členem knihovnické a letopisecké komise a školní rady, dále místopředsedou komitétu pro Chocholouškovy oslavy v r. 1934.

Ve své veřejné činnosti měl by míti hojně následovníků, zvláště z řad učitelstva, které v historii našeho venkova, vedle zasloužilých kněží, bralo a i nadále by bráti mělo již ve smyslu svého povolání, úlohu apoštolů osvěty!

(obecní kronika)

Bohuslav Hedvik

(*21. 12. 1920 Jiřín – † 21. 4. 2005 Milevsko).

Narodil se v rodině soukromého zemědělce. Pedagogickou fakultu absolvoval v roce 1955 v Prešově, obor výtvarná výchova na Pedagogické fakultě v Českých Budějovicích. Od 1. 10. 1959 do konce školního roku 1982/1983 působil na škole v Nadějkově. Maloval obrazy, věnoval se i dřevorezbě, výrobě mechanických loutek.

V osmdesátých letech bojoval za záchranu vzácných vstavačových luk a zasloužil se o vytvoření naučné stezky v okolí Nadějkova. V roce 1999 byl tento projekt oceněn v soutěži Vesnice roku zvláštní cenou a Bohuslav Hedvik byl za svou celoživotní péči o naučnou stezku zařazen mezi osobnosti kraje. Česká televize natočila jeho portrét pod názvem „O vstavačích, bagrech a svěží myšlence“.

Nadějkovský učitel'ský sbor v 60. letech let. Bohuslav Hedvik nahoře, druhý zleva.

MUDr. Jan Blabol

(*21. 4. 1863 Libkova Voda u Pelhřimova – † 30. 1. 1940 Nadějkov)

Lékař, osvětový pracovník, divadelník, hudebník, spisovatel, zakladatel místního Sokola.

Studoval na obchodní škole v Počátkách a na gymnáziu v Jindřichově Hradci, 1890 promoval na lékařské fakultě pražské univerzity. Pracoval jako lékař v Nadějkově.

Literárně působil již od dob studií pod pseudonymem J. B. Lipkovodský. Psal básně i vtipy do Humoristických listů. Odbornými články přispíval do Časopisu lékařů českých. Soubornými referáty přibližoval odborné veřejnosti nové poznatky z lékařských časopisů britských, francouzských, německých, španělských i italských.

V Nadějkově pracoval od r. 1890 jako zámecký lékař, později jako lékař obvodní. Byl veřejně velmi činným a sloupem společenského života v obci. Působil v hasičském sboru v živnostenském společenství, v zastupitelstvu, v ochotnickém spolku, byl spoluzakladatelem Tělocvičné jednoty Sokol. Vědeckými, literárními a politickými přednáškami přispíval k šíření lidové osvěty.

Byl rovněž chovatelem králíků a do časopisu „Králíkář československý“ přispíval odbornými články, humoristickými povídkami i básněmi.

ROČNÍK IX,
1910,
Číslo 6.
Červen

KRALIKÁŘ
ČESKOSLOVANSKÝ
ČASOPIS KŮ ŠÍŘENÍ RACIONELNÍHO KRALIKÁŘSTVÍ
V ZEMÍCH KORUNY ČESKÉ

Vychází dne 1. každého měsíce. — Celoroční předplatné 2 K 40 h.
Inzeráty platí se předem. Uzavírka listu dne 20. měs. předchozího.

Redakce, administrace a expedice listu v Bernardicích u Tábora.
Reklamacie se nefrankují a nepečeti, rukopisy se nevracejí.

MUDr. Jan Blabol s nadějkovskými Sokoly

Zápis o úmrtí MUDr. Blabola v kronice Nadějkova (rok 1940):

30. ledna po krátké nemoci zemřel zdejší obvodní lékař, v.v. MUDr Jan Blabol ve věku 77 let. (...) – Zemřelý lékař, počátecký rodák, syn sládkův, působil zde od r. 1880. Byl nejprve zámeckým lékařem, pak obvodním. Jako vzdělaný muž, nadaný bystrou pamětí a ovládající několik řečí, přispíval v mládosti do odborných časopisů českých, německých i francouzských a do „Humoristických listů“ a „Palečka“, ježto byl velmi známým anekdotářem. Znal i hebrejštinu a španělštinu. Maje smysl pro místní společenský život, velmi činně se jej zúčastňoval. Působil v živnostenském společenstvu, ve sboru dobrovolných hasičů, ve Čtenářsko-ochotnickém spolku „Fikar“, ve vedení místní obce a byl zakládajícím členem a starostou tělocvičné jednoty „Sokol“. Před léty umožňoval chudým rodičům dávatí nadané děti na studie. (Pelich, Kaprál R., Zemánek.) S manželkou Marií, rozenou Hůrkovou, dcerou místního řídícího učitele Jana Hůrky, měl 9 dětí.

Josef Kepl

(*30. 1. 1846 v Lobzy – † 12. 12. 1922 Jetřichovice)

Žil na hájovně u Kaliště a jako nadlesní se vzorně staral se o panské lesy. Byl zakladatelem nadějkovské kumpeličky (1897), prvním režisérem ve spolku Fikar, řídil výstavbu obecního domku pro chudé v r. 1894 a pořádal přednášky o výsadbě ovocných stromů (např. pro včelařsko-ovocnický spolek „Roj“ v Jistebnici).

S manželkou Julií, roz. Kukačovou, měli pět dětí: syna Rudolfa a dcery Zdenku, Bohuslavu, Annu a Marii.

Kněz a archivář František Teplý, který v Nadějkově působil po roce 1890, na Josefa Kepla ve své knize „Pouť mého života“ vzpomíná takto:

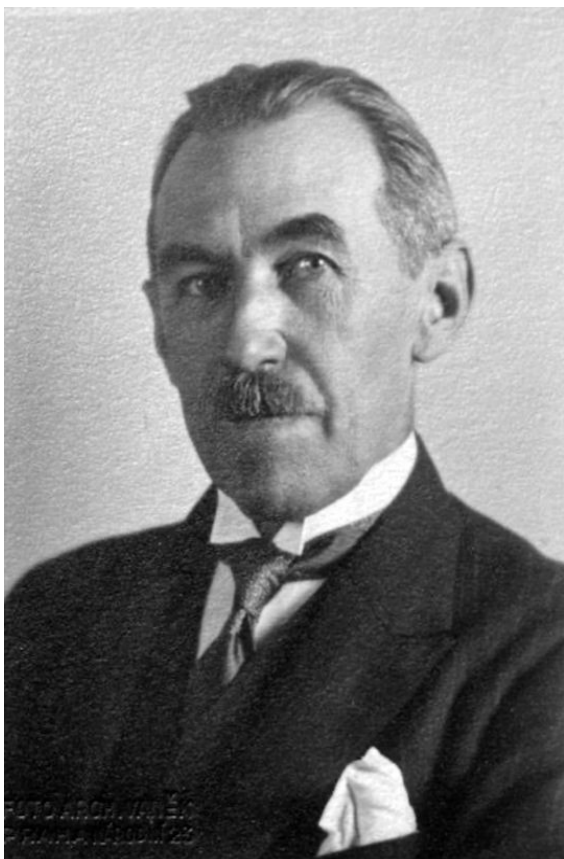
Lesní Kepl v Borovičku, praktický pokrokovec ve všem. (...) Láska Keplova, opravdu nádherné lesy mezi Businy, Chlístovem a Větrovem – hrály krásou účelně pěstovaného polesí, zachovaly si znamenitý porost kládový i tyčkový. Kepl se stromy cítil, dýchal, žil. Často usedal, poslouchaje jejich řeč v korunách, šum listí... Mnoho tajů přírody mi vysvětlil, i učeně, neboť měl slušnou knihovnu, v ní různé přírodopisy a Brehmův život zvířat etc.

Hájovna u Kaliště, fotografie Čeněka Habarta z r. 1895

Rudolf Kepl

(* 21. 2, 1876 hájovna u Kaliště – † 15. července 1958 v Paříži)

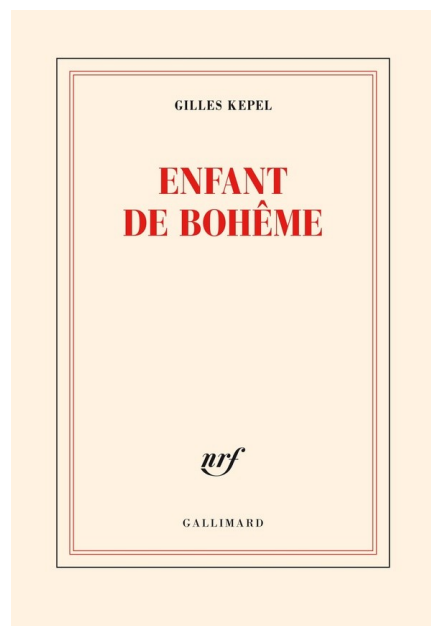

Syn Josefa Kepla, byl významným členem československého zahraničního odboje za 1. světové války. Většinu života prožil ve Francii, udržoval a rozvíjel česko-francouzské vztahy.

Vystudoval gymnázium v Táboře a romanistiku na Filozofické fakultě UK v Praze. Spolužák Viktora Dyka a Hanuše Jelínka. Nejprve působil jako pedagog na reálce v Praze (1899-1904) a v Hradci Králové. V r. 1908 odjel do Paříže jako dopisovatel Národních listů. – Okamžitě se zapojil do aktivit francouzsko-slovanského sdružení založeného při pařížské Sorbonně Arnoštem Denisem. Organizátor protihabsburského odboje za samostatné Československo, člen výboru České kolonie a výboru válečných dobrovolníků ve Francii. Redaktor a tajemník redakce čtrnáctideníku La Nation Tchèque.

Po vzniku samostatného Československa pracoval na ministerstvu zahraničních věcí a na čs. velvyslanectví v Paříži. Poté působil v Československé tiskové kanceláři v Ženevě a jako ředitel tiskové služby Ministerstva zahraničních věcí v Praze. Na konci r. 1937 odešel do penze a žil v Jetřichovicích na Sedlecku. V květnu 1938 se vrátil do Paříže, v r. 1940 ředitel kanceláře České státní rady v Londýně. V l. 1945-1948 kulturní atašé čs. velvyslanectví v Paříži.

Otec divadelního režiséra Milana Kepla a děd profesora a významného politologa Gillese Kepela. Gilles Kepel o svých českých předcích napsal román „Enfant de Bohême“.

Štěpán Dvořák

(* 7. srpna 1867 Micáskův mlýn u Modlíkova - † 9. 9. 1923 Jistebnice)

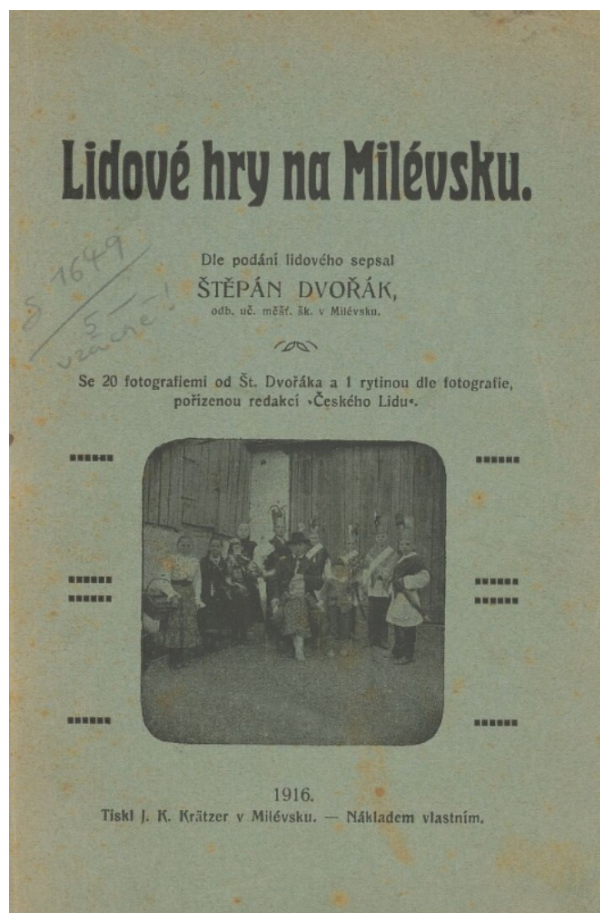

Stal se učitelem, na měšťánské škole v Milevsku vyučoval od roku 1899 češtinu, dějepis a zeměpis. Jeho zdraví narušila nemoc, která ho donutila roku 1922 odejít do penze.

Věnoval se dokumentaci lidových zvyků, Několik jeho prací bylo uveřejněno v časopisech redigovaných dalším místním národopiscem Čeňkem Zíbrtem. Byly to zejména „Veselé chvíle v životě lidu českého“ a „Český lid“. Štěpán Dvořák se zabýval lidovými tradicemi a popsal jich celou řadu, neunikly mu v okolí Milevska žádné oslavy ani tradiční zvyky. Byl sám i autorem fotografií, které jeho knížky doprovází.

Významným Dvořákovým dílem byly Lidové hry na Milevsku, které podle vlastních slov sepsal podle podání lidového a vydal vlastním nákladem v dubnu 1916. Uvádí zde, že tuto „kytku lidových her věnuje při svém odchodu od práce školské svým bývalým žákům v upomínku“.

Výborný byl i v loutkářské činnosti. Sám si loutky vyřezával a hrával s nimi dětem divadlo.

Karel Jindrák

(* 6. 9. 1903 Nadějkov – † 23. 3. 1976 Nadějkov)

Vyučil se kupeckým příručím v Želénkách u Duchcova. V Nadějkově 20 let vedl obchod v čp. 19 (budova Kampeličky, dnes pošta), byl pokladníkem a kronikářem Kampeličky, knihovníkem, Sokolem a divadelním ochotníkem a hlavně svědomitým kronikářem obce. Kroniku Nadějkova psal téměř celé půlstoletí, od roku 1928 do roku 1975. Psal také kroniku Starcovy Lhoty a Petříkovic v době, kdy byly samostatnými obcemi. Zaznamenal historii nadějkovských domů, psal povídky a vzpomínky na nadějkovské sousedy. Od 50. let, kdy byl jeho obchod zrušen, pracoval jako účetní na Šlechtitelské stanici Větrov.

Sáček z obchodu Karla Jindráka

Dům čp. 19 ve 30. letech 20. stol.